

Klepel, november 2019

Vrijwilligersuitje naar Museum van de 20^e Eeuw in Hoorn

28 oktober. Het weer was stralend en dus hadden we een mooi uitzicht op de haven van Hoorn en het Oostereiland. De ontvangst was buitengewoon gastvrij. Vrijwilligers van het Museum van de 20^e Eeuw waren op hun vrije maandagochtend naar het fraaie oude, statig-en-een-beetje streng ogende gebouw gekomen om de ongeveer 40 bezoekers van Jan Lont te onthalen met koffie, thee en appeltaart. De directeur van het museum, de heer Hans Stuijbergen, lichtte in zijn welkomstwoord toe hoe het museum in het begin van de jaren '90 (bij nadering van het einde van het millennium) ontstond en hoe het op het Oostereiland (voorheen o.a. een gevangenis) domicilie vond. Vervolgens was er een korte informele vergadering, geleid door André Lont, waarin een ieder zijn zegje kon doen. Hans Stuijbergen hoorde belangstellend en met veel waardering toe.

Aansluitend bezochten we het museum, dat een vat vol nostalgie bleek te zijn. Vooral voor degenen die er nog nooit geweest waren, was het een eye-opener! We maakten nog het staartje mee van de expositie over Floris (Rutger Hauer), de middeleeuwse televisieheld uit de jaren '70. Daarna gebruikten we een heerlijke lunch, aangeboden door Museum Jan Lont en vervaardigd en geserveerd door vrijwilligers van het Museum van de 29e Eeuw.

Een kerf over het gezicht

De presentatie van “Wilhelm, een omstreken eilandgast” op 16 november

Een powerpointpresentatie van een lievelingsoperette van Wilhelm (Die lustige Witwe van Franz Léhar) was vertoond. Koffie, thee en kroonprinselijk gebak was geserveerd. Bijna allen waren gezeten. Paul von Wolzogen Kühr kreeg het woord (van André Lont) als eerste van de twee auteurs van het boek ‘Wilhelm, een omstreken eilandgast’. Ten overstaan van de aanwezigen (ook vrienden en familie van de auteurs) beschreef Paul hoe hij de eerste van de stapel dozen met boeken met een scherp mesje opende, en tot zijn schrik bemerkte dat hij een kerf over het gezicht van de kroonprins had aangebracht... Was het onbedoeld een teken van 's mans dubbele persoonlijkheid? Enerzijds een charmante man die (in zijn vijf jaar durende ballingschap) vele Wieringers om zijn pink wond, anderzijds iemand die verantwoordelijk was voor onomstotelijke oorlogsmisdaden in Frankrijk gedurende de Eerste Wereldoorlog.....

Paul bedankte veel mensen, die een facet hebben bijgedragen aan de kennis over kroonprins Wilhelm. Onder hen enkele nazaten van de toenmalige burgemeester Peereboom, Rob Holtjer als kenner van het leven van Wilhelm, Roy de Groot als geduldig corrector van het manuscript en Edwin Wittink (verre nazaat van Luyt, de smid bij wie de kroonprins in leer ging), die als manager van de Hollands Kroonse Uitdaging zorgde voor een stevige basis onder het prachtige boek.

Nadat ‘de Madjes’ (Tineke Osinga en Antje Ernens) op de trekkzak een aantal Duitse liederen hadden vertolkt, kwam John Dehé als tweede auteur naar voren om, geholpen door Hans Jager, mede aan de hand van een powerpointpresentatie een deel van de geschiedenis van de kroonprins in de periode vóór 1918 welbespraakt en op een boeiende wijze voor het voetlicht te brengen. Een en ander maakte wel nieuwsgierig naar het boek!

Na een tweede optreden van de Madjes werd het woord gegeven aan Herman Sietsma, directeur van Museum Huis Doorn (de verblijfplaats van de Duitse ex-keizer Wilhelm II, door de Nederlandse staat als vijandelijk bezit onteigend na WOII) om het eerste exemplaar van het boek in ontvangst te nemen. De heer Sietsma vertelde dat hij het graf van de ex-kroonprins (hij overleed in 1951) op de Hohenzollern-begraafplaats nabij Stuttgart had bezocht. Op dat graf was de spreuk te lezen: “Jedem das Seine”, niet alleen een spreuk uit het Romeinse recht en uit een cantate van Bach, maar ook de spreuk bij de entree van het concentratiekamp Buchenwald. Een dubbel gevoel over een man met twee gezichten. De heer Sietsma sprak zijn waardering uit over ons museum en nodigde uit tot verdere samenwerking in de nabije toekomst. Daarna trad de heer Martin van der Jagt naar voren om uit handen van Paul Kühr een vijftal exemplaren van het boek te krijgen, waarvoor de Hollands Kroonse Uitdaging subsidie had verleend. Voor elke bibliotheek in de Noordkop één exemplaar. Hiermee eindigde het officiële gedeelte. Mensen konden boeken kopen of afhalen. De prijs is € 25,-. Het bleef nog lang gezellig in Museum Jan Lont.

Ledenbijeenkomst MuseumFederatie Noord-Holland

Op maandag 14 oktober 2019 vond de ledenbijeenkomst plaats van de MuseumFederatie Noord-Holland in de Museumboerderij West-Frisia, Koningspade 31, 1718 MP Hoogwoud. Jan Cazemier en Henk Broer bezochten de vergadering. Het thema was *Particuliere collecties, van verzameling naar museum*. De voorzitter, Ina Broekhuizen-Slot, gaf na haar opening het woord aan Hans Stuijffbergen, directeur Museum van de

Twintigste Eeuw in Hoorn.

Hij gaf tips en advies hoe om te gaan met verzamelaars en hun verzamelingen. Selectie aan de poort, zoals dat heet, is van groot belang om de stroom van schenkingen of bruikleen binnen de perken te houden. Keuzes kunnen worden vastgelegd in een **collectieplan**, waarover de website 'www.museumregisternederland.nl' meer duidelijkheid kan geven.

Ook ging hij in op vragen als: hoe kunnen wij belangrijke collecties aan ons museum verbinden? En: kunnen musea helpen bij het veiligstellen van particuliere collecties voor de toekomst, en zo ja, hoe?

Na een pauze kreeg Jan Bouwes, voorzitter van de Adriaan Donker Stichting het woord over de particuliere collectie die ten grondslag ligt aan Museumboerderij West-Frisia en hoe daarmee is omgegaan.

In 1984 overleed Adriaan Donker, eigenaar en beheerder van de uit 1857 daterende museumboerderij Westfrisia aan de Koningspade. Adriaan Donker bracht deze boerderij met de gebruiksvoorwerpen van enige generaties familieleden en zijn eigen verzameling onder in de Adriaan Donker Stichting. De stichting is in mei 1983 opgericht en heeft zich ten doel gesteld om de museumboerderij van Adriaan Donker in stand te houden.

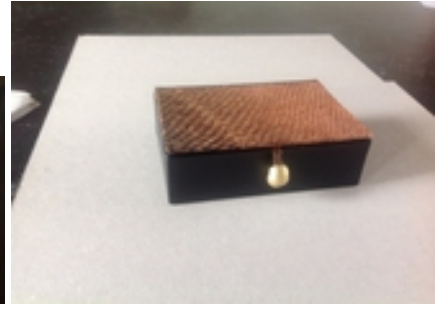
De boerderij Westfrisia is een goed voorbeeld van een veeboerderij zoals die ontwikkeld is in het Noord-Hollandse polderlandschap boven het IJ. De functies van het bedrijf hebben de vorm van het monumentale bouwwerk bepaald: aan twee zijden stallen voor het vee, de dars (onder andere wagenberging) en de woning zijn rondom de hooiberg geplaatst. Het enorme dak steunt uitsluitend op vier stijlen, die tezamen het zogenoemde vierkant vormen. In dat vierkant bevindt zich een ontvangst- en expositieruimte. Zie ook: www.museumboerderijwestfrisia.nl

Wéér wat nieuws in Wieringer eilandmuseum "Jan Lont": VISLEER

Het één na laatste weekeinde in september stond in het teken van het maken van visleer op een duurzame en ambachtelijke wijze. Maar liefst 22 deelnemers verspreid over twee dagen leerden de fijne kneepjes van het schrapen, oliën, kneden, bewegend drogen en nog meer van dat soort handelingen. In ons museum kennen we de taandagen, waarbij we met het aftreksel van de bast van de tropische acaciaboom zeilen en touwwerk impregneren. Maar je kunt ook impregneren met diverse inlandse bastsoorten. Ook voor leer! Wij deden het met wilgenbast en dat gaf een mooie kleur en een lekkere geur.

Hieronder een verslag van deelnemster Aggie Fluitman uit St. Maartensvlotbrug.

"Sliptong.....was dat niet een beschermd visje? In Den Oever is dat niet het geval. Eén van ons had een emmer sliptonghuid gescoord op de verse vismarkt. Die vissenhuid is een wegwerpproduct. We komen er achter dat vissenhuid al eeuwen gebruikt wordt voor de meest uiteenlopende voorwerpen. Maar dan moet er eerst geloid worden. Dat deden we op drie verschillende manieren. Met kokosvet, koolzaadolie en wilgensnippers. Met een beetje eigeel bij de eerste twee. Ik werd heel gelukkig van het resultaat. De sliptonghuidjes zagen er haast uit als Brussels kant. En de zalmhuiden die onze workshopleidster Adrine Pool meegenomen had, bleken geweldig sterk. Als we ze in de lengte uittrokken richtten alle schubben zich gezamenlijk op, een fascinerend gezicht! Ik heb eigenlijk altijd als ik met huid, bot of tand van dieren bezig ben tegelijkertijd ontroering, ontzag en fascinatie.

Op de reader die we mee naar huis kregen staat: "een intensieve workshop". Nou, dat was het ook. Tegen het eind van de middag kon er geen grammetje informatie meer bij en ben ik gaan schoonmaken. Daar hoef ik, na al die jaren, niet zo erg meer bij na te denken."

Wat Aggie er niet bij geschreven heeft is dat er ook huiswerk gegeven werd. Eén van de zalmvellen moest elke dag in een sterker looibad. De ingrediënten werden mee geleverd.

Een deelnemster uit Zoetermeer stuurde een foto van haar uiteindelijke resultaat op.

Een deelnemster uit Amsterdam Noord bezocht een expositie op het NDSMterrein, waar een kunstenares met vishuiden een expositie had. Ook zij stuurde een foto op.

Al met al een meer dan geslaagde kennismaking met het fenomeen vissenleer!

Bijeenkomst van de Beursvloer Hollands Kroonse Uitdaging

op 20 november in de Cultuurschuur in Wieringerwerf

De Beursvloer is de plek waar bedrijven, organisaties, stichtingen en verenigingen elkaar ontmoeten, netwerken en handelen in betrokkenheid. Wat de één over heeft of graag aanbiedt, heeft voor de ander meerwaarde en andersom. Op een dynamische, laagdrempelige en leuke manier sluiten organisaties deals in de vorm van matches. Er wordt gehandeld op de Beursvloer, maar met gesloten beurzen. De onderlinge afspraken leggen beide partijen vast in een samenwerkingsformulier.

Op de Beursvloer zijn allerlei ondernemers en organisaties aanwezig uit Hollands Kroon die iets willen betekenen voor een maatschappelijke organisatie in het kader van Maatschappelijk Verantwoord Ondernemen. Bij een vereniging of stichting gaat veel tijd zitten in het organiseren van activiteiten, verlenen van allerhande diensten en het aansturen van de vrijwilligers. Zo wil het Wieringer Eilandmuseum Jan Lont graag in contact komen met een stagiaire die zich bezig wil houden met onze toekomstplannen. Over de resultaten van onze aanwezigheid daar zult u ongetwijfeld nog meer horen.

Het mailadres van de Beursvloer is info@hollandskroonseuitdaging.nl, t.a.v. Edwin Wittink.

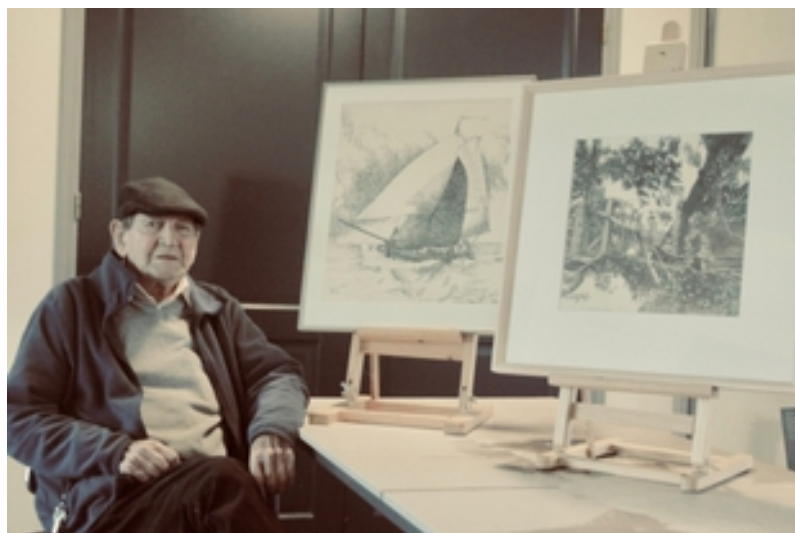
In gesprek met: **Hilco Visser**

Interview: Maria Koolen en Tineke Montsma,

Tekst: Fred van Putten

Foto : Mart Horstman

*Nog te weinig mensen weten dat in het voorjaar van 2018 in Hollands Kroon de Wieringer Kunsttuleen van start is gegaan, als onderdeel van het Wieringer Eilandmuseum 'Jan Lont'. Op de website van het museum vindt u een knop kunsttuleen, waaronder een rolmenu. Kies voor collectie om alle kunstwerken digitaal te bekijken en een werk te reserveren dat u op de openingstijden kunt afhalen. De collectie bestaat grotendeels uit kunstwerken in bruikleen van de gemeente Hollands Kroon en deels uit werken in eigendom van het Wieringer Eilandmuseum Jan Lont. Het team van de Wieringer Kunsttuleen wil grotere bekendheid bij een zo breed mogelijk publiek verwerven, opdat meer mensen een kunstwerk komen lenen. Een van de manieren waarop we dat doen is het publiceren van interviews met kunstenaars, van wie wij een of meer werken in onze collectie hebben. Tot nu toe hebben wij interviews met Piet Lont, Gea Karhof en Jeroen Schuller gepubliceerd in de Wieringer Courant. Helaas is deze onmisbare bron van informatie ter ziele gegaan. **Vanaf onderstaand interview vindt publicatie plaats in De Klepel, huisorgaan van het Eilandmuseum Jan Lont.** Dit blad wordt ook geplaatst op de website www.museumjanlont.nl. Ook het Wieringer Nieuws, in de persoon van Bert Looze heeft zich bereid verklaard de interviews op te nemen.*

Levensloop

De bijna 85-jarige kunstenaar komt met zijn eigen auto naar ons museum getuft. Hij rijdt niet ver meer, maar wel elke morgen naar de *Zingende Wielen* voor een kopje koffie. Kennelijk ervaart hij de sfeer in ons onderkomen als nogal ijzig, want hij houdt zijn jas aan, das om en zijn pet op. Maar na de koffie met koek is het ijs al snel gebroken en komen de verhalen los. Hilco is niet van Wieringen, maar is geboren in het West-Friese dorpje Sijbekarspel, dat volgens hem veel wegheeft van Wieringen, ook qua mentaliteit. Hij heeft daar een plezierige jeugd doorgebracht (wat overigens voor een kunstenaar in spé niet altijd een voordeel is). Zijn vader was een kleine boer met 12 koeien. Overname van het bedrijf lag niet voor de hand. De oorlogstijd vond hij een prachtige tijd, vol avontuur en met voldoende te eten. Zijn eerste kunstzinnige probeersels waren beeldjes van sloopklei. Helaas is hij daarin niet verder gegaan.

Opleiding

Na het behalen van het HBS-diploma had hij geen flauw idee wat hij wilde worden. Een psychologische test wees uit dat hij 'iets artistieks' in zich had. Daarom ging hij naar Amsterdam om daar aan de Kunstnijverheidsschool (thans de Rietveld-Academie) de opleiding reclame-tekenaar te volgen. Na zijn militaire-diensttijd schreef hij zich in aan de Rijksnormaalschool, waar hij werd opgeleid tot tekenleraar. Het leraarsambt was voor hem vooral van belang om brood op de plank te krijgen (hij was inmiddels getrouwd), opdat hij zich daarnaast in de vrije kunst kon bekwamen. Dat had wel als nadeel dat hij door de 'echte kunstenaars' niet altijd voor vol werd aangezien. En omdat hij geen full-time kunstenaar was, kwam hij ook niet in aanmerking voor de BKR-regeling. Hilco vindt deze mogelijkheid voor kunstenaars om een inkomen te verwerven op zich een goede regeling, maar volgens hem werd zij ontsierd door gesjoemel en vriendjespolitiek en had de selectiecommissie te veel macht. Hoewel hij niet deelnam aan de BKR, kreeg hij soms wel een opdracht van de gemeente voor het vervaardigen van een kunstwerk, bijvoorbeeld bij het jubileum van een burgemeester. In 1965 ging hij les geven aan een middelbare school in Emmeloord. Hij hield het daar 5 jaar vol

en vervolgens werd hij leraar tekenen aan het Johannes-College te Den Helder, in het zogeheten 'Groene Zootje'. Hij verhuisde naar Hippolytushoef op Wieringen, waar hij in de nabijheid van de Henricus-school een 'eindeloos boerderijtje' (zoals de makelaar het afficheerde) betrok, wat vooral eindeloze verbouwingen betekende. In 2001 verhuisde hij naar een huisje in de Klieftstraat.

Werken als kunstenaar

In 1979 overleed zijn vrouw en bleef hij achter met 2 kinderen. Niet lang daarna werd hij afgekeurd ('dat was toen nog een fluitje van een cent') en kreeg hij invaliditeitspensioen, waardoor hij veel tijd aan zijn kunst kon wijden. In die tijd ontstonden veel kunstwerken, zowel vrij werk als werk in opdracht. Een mooi voorbeeld van dat laatste is een serie collages die nog steeds in de Henricus-school hangt.

Artistieke ontwikkeling

Hij maakte in het begin vooral realistisch werk, zowel vrij werk, als opdrachten (zoals de tekening van de *Wieringer Aak WR 173* in volle zee in onze collectie. Sinds kort beschikken wij over een tweede tekening van Hilco, schenking van de erven Kees Klein: *Achteruitgang Kerkhof Stroe*) en boekillustraties. Op de academie leerde hij diverse technieken, waaronder het maken van zogenaamde 'materieschilderijen', werken met reliëf en gemengde technieken. Dat resulteerde in zijn oeuvre in collages, met als uitgangspunt een foto, die hij beschilderde met olieverf en/of beplakte met stukjes papier, waarvoor het blad *Avenue* zich uitstekend leende. De collages werden al doende steeds minder realistisch. Inspiratiebronnen waren vooral bekende buitenlandse kunstenaars, zoals Picasso en liedjes, bijvoorbeeld van de Beatles: 'I'm forever blowing bubbles', zonder dat er sprake was van een centraal thema. Tegenwoordig schildert hij niet veel meer, wegens afnemende gezondheid en gebrek aan inspiratie en motivatie ('Ik wil mijzelf niet herhalen'). Ook faalangst ('Ik kan het niet meer') speelt hierbij een rol. Toch heeft hij dit voorjaar nog een kunstwerk gemaakt.

Contact met andere kunstenaars

Contact was er incidenteel met kunstenaars als Wim Vaarzon Morel en Piet Lont. Hij was in de eerste plaats leraar en werd vaak niet beschouwd als een 'echte kunstenaar'. Het toenmalige kunstklimaat stond hem dan ook niet erg aan: 'Men rommelt maar wat aan'. Ook naar exposities van andere kunstenaars gaat hij niet veel, ondanks het bezit van een Museumjaarkaart. Contact met galeries was er ook weinig: 'De commissie die men incasseerde bedroeg soms wel 50 %'. Ook ervoer hij de galeriehouders als 'te dwingend': je moest veel produceren'.

Exposities

In het voorjaar van 2020 staat een overzichtstentoonstelling van zijn werk gepland in de Michaëlskerk in Oosterland op Wieringen.

Contact

Wieringer Eilandmuseum 'Jan Lont'/Kunstuitleen, Stroeërweg 39, 1777 NE Stroe (Hippolytushoef)

T 0227 511353; I www.museumjanlont.nl; E kunstuitleen@museumjanlont.nl

Openingstijden: 1e en 3e zaterdag van de maand van 14.00 – 16.00 en op afspraak

Oktober: kap van zieke iepen op ons erf

Varia

Wieringer Courant als tas.

De Wieringer Courant is er na 100 jaar niet meer, maar bij het Wieringer eilandmuseum "Jan Lont" op Stroe is hij nog te koop als cadeautasje. We hebben al veel kranten tot tasje gevouwen en blijven dat doen zolang we kranten aangeboden krijgen. De prijs is 1 euro, gevuld met Wieringer koeken € 3,50. Te koop in de weekeinden vanaf 13.00 uur, leuk voor Sint Nicolaas of Kerst! *Elly Keppel*

Feestfair 30 november

Op zaterdag 30 november is er van 14.00 uur tot 16.00 uur een feestfair met muziek van eigen bodem in het bezoekerscentrum van het museum. Wie interesse heeft kan voor € 5,- een tafel huren, een halve kan ook. Te koop zijn: producten voor sinterklaas of de kerstdagen, Wieringer tasje (unieke exemplaren met opdruk "Wieringer courant"), wolproducten van onze spingroep, tuinproducten en actuele publicaties. En natuurlijk worden koffie, thee en frisdrank geserveerd, met versnaperingen. Je moet wel zelf voor de aankleding van de tafel zorgen. Verkoop je niets, hoef je ook niet te betalen. Voor deze dag zijn we op zoek naar mensen die weer willen bakken; taart is altijd goed voor de verkoop. Natuurlijk willen we ook graag wat extra versterking voor deze dag. Entree is gratis. Voor alles kun je je aanmelden bij Iris: keesirishos@gmail.com

Bekendheid Kunstitleen

De kunstitleen moet het hebben van zichtbaarheid en naamsbekendheid. Vandaar dat bij het trapgat een pijlbordje is opgehangen dat voor de kunstitleen naar boven wijst, en in de bezoekersruimte een kleine presentatie van de kunstitleen ingericht wordt, waarmee we de aandacht van de bezoekers trekken. Voorts wordt onderzocht of er een expositie in samenwerking met de Michaëlskerk mogelijk is.

De nieuwe vlag van ons museum

Annie Lont bezig met leer uit zalmhuid

Gedichtje

'Wat zijn er veel sterren', zei ik tegen mijn moeder.
'Ja', zei ze, 'het zijn er
elf miljoen elf duizend elf honderd en elf,
en als je het niet geloven wil, dan tel je ze maar zelf...'

Annie Lont

Yvette van Bonen....

De meest gestelde vraag aan mij: waar kunnen we je 's nachts voor wakker maken? Om herhaling te voorkomen zet ik het antwoord nu in de krant: VOOR BONEN. Ja, u leest het goed. Bonen in elke vorm: tuinbonen, sperziebonen en nu het winter wordt: gewelde en gekookte droogbonen. Niets ter wereld lekkerder dan dat. Ik stuitte op een Amerikaans stuk over het koken van bonen: een journalist had in een restaurant een bordje gegeten waar ze van in vervoering was geraakt. [...] Ze had de chef om het recept gevraagd en die bleek de peulvruchten op een ongewone manier te koken. Ook heb ik altijd geleerd het water niet te zouten omdat de schil dan harder wordt, maar deze chef deed dat wel!

Steeds een beetje bijzouten tijdens het koken. Hij zorgde ook dat het kookwater smakelijk werd door er ingrediënten aan toe te voegen, en diende het, ingekookt en wel, over de bonen geschonken op. Ik wilde het ook proeven en heb het direct nagekookt. Met Amerikaanse Wieringer boontjes uit Friesland. Wieringer boontjes waren ooit afkomstig van het eiland Wieringen, dat in de Zuiderzee lag, maar samen met die zee verdween. De boontjes verdwenen ook, maar dankzij een ooit naar Amerika geëmigreerde familie die de boontjes naar haar nieuwe thuisland had meegenomen, is de Wieringer boon weer veilig terug in Nederland, waar hij is opgenomen in Oranje Lijst van oude bonenrassen [...].

Yvette van Boven, in het Volkskrant-magazine d.d.16-11-2019

Wieringer boontjes, en bijna elk denkbaar ras, koopt u bij worldfarming.nl.

Wie schrijft Yvette trouwens dat zij in de bonen is, dat Wieringen nog altijd bestaat en niet in Friesland ligt...?

Giften en geschenken:

Sfeerlicht van vishuid, Corrie Maas

Mevr. Jany Kooymans-Wiegman uit Hippolytushoef heeft ons de hierboven afgebeelde hoed geschonken. Hij is afkomstig van Jantje Kamerling (1832-1926). Zij was gehuwd met Jan Cornelis Breebaart (1833-1911). Beiden zijn geboren in Kolhorn, maar hebben op Westerland gewoond. Daarbij kregen we bovendien een puntgave buppekaper.

Van Grietje Loonstra-Jansen (Oosterland) hebben we een wollen vest met sjaal en handschoenen gekregen. Het vest is afkomstig van haar schoonvader. Het is van Wieringer schapenwol gesponnen en gebreid door zijn zus. Van Tiny Goverse een prachtig manchettendoosje, misschien ook voor boorden, en van Tiny Miedema twee doodshemden.

Voorts hebben we € 100,- van Walking Wieringen by Night ontvangen.

Klaas de Haan laat ons weten dat we 1 meter pijp voor de taanketel van HGG hebben gekregen, via M. Helder. Verder, om op te hangen en te laten drogen: voorjaars- en zomerschar van visserijbedrijf J. de Haan en Zn en twee lijnpalen van J. Rotgans te Stroe.

Alle gevers onze hartelijke dank!

Gastenboek

Genoten van de vissenleer workshop. Expres eerder uit Parijs teruggekeerd om deze dag niet te missen. Samen met mijn mam. Een leuke groep dames + 1 man. Enthousiaste docente. Het team van het museum heeft ons ook voortreffelijk verwend. Bedankt, lieve mensen.

Mam Ine Dirks, dochter Monique Dirks, 27 september 2019.

Met 3 generaties met veel plezier de boerderij bezocht. De oudste generatie heeft sommige gebruiken en voorwerpen nog zelf meegemaakt in hun jeugd. De jongste weer wat geleerd over het leven in vroeger tijden. Bedankt!

Familie Schrieken.

Ik vond de koetsen heel mooi!

Abigail.